

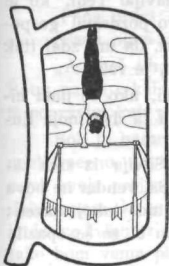

Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi „Helenina otročička“ po svoje pripoveduje dr. IVO ŠORLI.
(Dalje.)

II. POGLAVJE.

UJEC HARO SE JE BAL RAZBOJNIKOV !

a, gospod Haro je poznal voz, ki se je bližal. Bil je voz gospodične Silvije ali pravzaprav njene mame. Le eno upanje je še ostalo: da namreč morda vendar ne sedi gospodična notri, nego le njena mati, ki ga ni še poznala, ali pa da gre voz celo prazen kam. — Gospod Haro je tako napenjal oči, da Tedijskega nepretrganega „koješja bjačat“ in njegovega tuljenja skoro še slišal ni več. No, zdaj ni bilo več dvoma: v vozu sta sedeli dve dami, ena starejša in ena mlajša — onidve! . . .

Treba se je bilo naglo odločiti. Z vsako roko je pograbil ujec Haro enega nečaka, stlačil vsakega v en kot kočije, naglo potegnil spet uro iz žepa, odprl zadnji pokrovec, da so se videla kolesca, in je rekel, vse to v eni sapi: „Na, Tedi, da boš enkrat sit! Toda takoj se nehaj dreti! In kolikor se moreta, se nazaj tiščita! Razumeta? Čisto nazaj, da nas ti dve dami v vozu, ki pojde zdaj mimo, ne bosta videli! Tako! Niti premaknita se mi ne!“

Še enkrat se je previdno sklonil in je videl, da je ona druga kočija že tu. Vrgel se je torej tudi sam nazaj, prepustil uro Tedijskega, razpel roke od enega kraja do drugega, da bi mala dva ne mogla preko, in je celo sapo pridržal, tako je bil razburjen. — Zdaj, zdaj . . . Evo, konji obeh kočij so že vstric; še en trenutek, in gospod Haro bo rešen: dami bosta videli kvečjemu njegove zamazane hlače . . .

V tem hipu je začutil, kako je Bob potisnil njegovo roko vstran, in ves trd od groze in jeze je zaslišal njegovo zmagonosno kričanje in klicanje:

„Ho-ho, saj je samo gospodična Silvija! Gospodična Silvija, gospodična Silvija, gospodična Silvija!“

Ujec ga je zgrabil z eno roko za vrat, z drugo mu je tiščal usta. Toda bilo je že prepozno — iz one kočije se je odzval prijeten ženski glas: „Bob, Bob! Kaj si ti?“ In čulo se je tudi, da se voz ustavlja.

Zdaj ni bilo mogoče drugače, nego da store tudi oni tako. Še dobro, da je tudi njihov kočijaž že sam od sebe pridržal konje. Tako gospod Haro vsaj tako daleč ni imel, ko je s srditim pogledom na Boba skočil z voza in hotel tja dol k onim. No, spomnil se je, da bi prej ukazal otrokoma, naj vsaj zdaj molčita, ker bo že on sam pojasnil, zakaj so šli kar tako mimo; tu pa sta že skočila rogovileža na oni strani kočije na tla in zdirjala z glasnim kričanjem tja dol. „Bob! Tedi! Počakajta!“ je klical za njima, a bilo je zaman. Že od daleč je slišal, kako je hitel Bob pripovedovati: „Pomisli, teta Silvija — ujec Haro se je ves tresel, ko je zagledal vaš voz. On je gotovo mislil, da se peljejo kakšni razbojniki mimo. Jaz pa hipoma vidim, da si ti in teta Lina!“

„Tič mišu, da jazbojniki! Ho-ho!“ je ravno ponavljal Tedi, ko je prisopihal gospod Haro. Ves rdeč zadrege je spoštljivo pozdravil gospodično in se poklonil njeni gospé mami. In ker je videl, da mu zdaj itak nič ne pomaga, če bi se opravičil, kakor je nameraval, je rekel:

„Mislim, da mi spoštovani dami ne bosta zamerili, ako se jima nisem upal pokazati takega, kakršnega sta me napravila ta dva moja lju-bezniva nečaka!“

Preden je mogel reči še kaj, se je gospodična Silvija iz srca zasmejala. „Strah pred nama je bil res odveč!“ je rekla. „Saj vendar ne bova mislili, da ste prišli taki iz mesta. Ali zadela vas je tudi takoj kazen: da se niste hoteli skriti, bi bili lahko ostali na vozu in bi se še opazilo ne bilo; tako pa...“

Zopet ji je ušel smeh; zakaj gospod Haro je le preveč skesano povešal glavo, kakor bi se bila zgodila res kaka nesreča. Ker ga pa ni hotela dražiti, mu je začela prijazno pripovedovati, kako je njegova sestra in njena prijateljica, gospa Helena, vse preskrbela, da teh par dni do njene vrnitve čim srečnejše preživi. — „Verjamem, verjamem!“ je vzdihnil gospod Haro. „Vse bi bilo, samo teh dveh tolovajev se bojim! Posebno še po izkušnjah prvih desetih minut.“

„Joj, to je pa grdo od vas, da tako govorite!“ se je gospodična zasmejala. „Vaša gospa sestra, ki ju mora vendar poznati, pravi, da sta otroka sicer malo živa, drugače pa da sta prava angela.“

„Tudi meni je pisala tako. Prav čudim se, da je vseeno začutila potrebo, oditi iz teh nebes na odmor nekam, kjer teh dveh angelov ni. Sicer pa, kaj se hoče: otroci so otroci!“ je vzdihnil vdano.

Zdaj ga je poučila tudi stara gospa, da je treba z otroki potrpeti, posebno z dečki. Potem je zaprosil gospod Haro še dovoljenja, da sme poslati damama s prekrasnega graščinskega vrta časih malo cvetic, in poslovali so se na najprijaznejši način. Mladega gospoda je jeza tudi popolnoma minila in odvedel je mala nečaka z vso ljubeznivostjo nazaj na voz.

„Ti tič Hajo — ali mas ti dicno Sivijo jad?“ je vprašal Tedi, ko je voz zdrdral naprej. Gospod Haro ni vedel, kaj bi rekel... Ali je malček že kaj zapazil? Pa saj to vendar ni mogoče! In s karajočim glasom je odgovoril: „Čemu pa naj bi imel jaz gospodično Silvijo rad? Kaj je moja sestra ali sestričina?“

Tedi ga je ves začuden pogledal. Bob pa je vprašal: „Ujec, ali znaš delati piščalke?“ — Toda Tedi se ni hotel speljati na drug pogovor in je rekel z jako odločnim glasom: „Ce nimas dicne Sivije jad, si jump!“

„Oho, Tedi — takih izrazov pa že ne boš rabil!“ se je navidezno razhujal ujec Haro. „In zakaj naj bi bil lump, če se sme vedeti?“

„Ne, lump nisi, ampak v nebesa ne pojdeš! Papa pravi, da moramo imeti vse človeke radi, posebno dobre človeke! In gospodična Silvija je dober človek, ne?“ je pojasnil Bob. Ujec Haro se je skrivši nasmehnil, a je resno rekel: „Ne pravimo človeki, ampak ljudje!“

„Papa pravi: Človeki!“ je vztrajal Bob.

„Papa pjavi: Coveki!“ je potrdil jek.

„Ali boš tiho vsaj ti, škržat?“ se je nekoliko razjezil gospod Haro. Bobu pa je rekel: „Če boš še enkrat lagal, da papa tako govori, kadar ti popravim kak pogrešek, te bom; zapomni si, Bob!“

Bob je namrdnil ustna kakor človek, ki se mora pač sili vdati, a misli vseeno, da trdi on prav. In kakor da se ne mara prepirati, je ponovil svoje prejšnje vprašanje, če zna ujec Haro delati piščalke. „Da, take dolge znam, ki se jih kar ureže in nič ne izdolbe in ki napravijo potem, kadar se švigne z njimi po zraku ali pa kam drugam: Švik! Švik! — Na take bom vama piskal, če me bosta jezila!“

Bob je menda razumel. Tedi pa je z velikim navdušenjem zatulil: „Švik, švik! Oha, take, da!“

V tem hipu so dospeli na grajsko dvorišče.

III. POGLAVJE.

UJEC HARO SE UČI MOLITI.

Služkinja Rezika je povedala, da je večerja že pripravljena. Gospod Haro se je začudil, da že tako zgodaj, a Rezika mu je pojasnila, da je to zato, ker bi bilo za otroka nezdravo, če bi šla s polnima želodčkoma spat. Izročil ji je torej umazanca, naj ju umije in preobleče, sam pa je hitel v svojo prelepo sobo, ki mu jo je sestra Helena odločila tik otroške, da si bodo tudi ponoči blizu. — Ko je prišel — tudi sam ves čeden in

svež — v jedilnico, sta ga malčka že čakala. Zdaj je že bolj razumel, zakaj ju njuna mati imenuje angelčka: Bila sta v svojih čistih oblekah in s svojima umitima obrazkoma res taka. Bob je bil temnolas angel, Tedi angelček - zlatolasec; Bob je imel velike rjave oči, Tedi čiste in svetle kakor nebeška vedrina. Ujcu se je milo storilo, celo sram ga je bilo, da je bil prej tako hud z njima — sklonil se je k njima in ju je presrečno poljubil. — Zdaj je prinesla Rezika večerjo, da je prijetno zadišalo po sobi. Otrokoma so se zasvetile oči — iz Bobovih je pogledal požrešen ris, iz Tedijeve „nebeške modrine“ vsaj gladen maček. In v enem samem hipu se je skobacal Bob na svoj prostor ob mizi, Tedi pa na visok stoliček, ki je stal v kotu.

„Lin moje noge pod mizo, tic!“ je zavpil, kakor bi ne bil bolj glasno general, ki bi bil s konja ukazoval celemu regimentu vojakov.

„Kaj hoče?“ je vprašal ujec Boba.

„Noge mu porini pod mizo!“ je raztolmačil ta. „Hitro, hitro!“

„To se pravi menda, da naj njegov stol porinem k mizi?“ se je nasmehnil gospod Haro in se je podviral izvršiti povelje. No, videl je, da se je bil Tedi vseeno pravilno izrazil; zakaj zadovoljen je bil šele potem, ko je imel nožice že čisto pod mizno ploščo in jo je lahko začel z njima divje obdelavati, da je spravil žlice, vilice in kozarce v besen ples. Tu je Bob hipoma opazil, da so sklede „lene“, ker se samo tresejo, in hotel jim je pokazati, da se morajo tudi one pridružiti zabavi. Šele odločen udarec ujčeve trde pesti med to splošno znorelost je prekinil strašno ropotanje.

„Lepo smo začeli!“ se je razjezil gospod Haro. Še eno tako, pa vstanem in si dam prinesiti obed v svojo sobo. In zdaj tiho, da najprej odmolimo!“ Prekrižal se je, upognil glavo in je začel:

„O, hvala, Bog, Ti iz srca,
za vse, kar nam Tvoja roka da,
na svetu lačne vse nasiti,
na svetu žejnim vsem daj piti,
nekdaj pa k Sebi vsem nam priti! Amen!“

Pokrižal se je in je prijel za vilice; zakaj bil je že res hudo lačen. Tu pa se je ozrl na otroka in vilice so mu padle iz roke. Oba sta strmela z debelimi očmi vanj, kakor v kako čudno prikazen.

„Kaj je bilo pa to?“ je zategnil nazadnje Bob; in zdaj sta se zazijala mala dva drug v drugega pa zopet pogledala ujca.

„Kaj?“ je vprašal gospod Haro ves začuden.

„Kaj si zdaj rekel? Kaj je bilo to?“ je rekel Bob.

„Molitev vendar! — Kaj me tako gledata?“ se je čudil ujec še bolj.

„To — to je bila molitev?“ je vzkliknil Bob in je gledal ujca z brezkončnim zaničevanjem.

„To — mojitev?! Oha!“ je ponovil jek, zmajeval z glavico in gledal ujca, kakor da tudi on dvomi, če je dobri ujec res še pri pravi pameti.

„Ali, ujec Haro! Kaj ti res ne znaš moliti? Ali res ne veš, kako se moli? Ali hočeš, da ti povem, kako moli papa?“ se je ponudil zdaj Bob, kakor da ga je hipoma obšlo globoko usmiljenje z nesrečnim ujemcem.

„No?“ je vprašal gospod Haro res ponižno.

„Torej — tako se moli:

Spet si nam jedi pripravil,
zopet k mizi nas povabil —
hvala Tebi, o, Gospod!
Nasiti lačne vsepovsod!

tako se moli!“ je povedal Bob še enkrat.

„Kaj ni bilo prav to tudi že v moji molitvi? Ta je pa lepa!“ se je razjezil ujec. „In zdaj začnimo! Človek je lačen, pa izgublja čas!“ Hotel je zopet vzeti vilice; toda Bob ga je meril še vedno z istim zasmehljivim in obenem pomilovalnim pogledom. — „Kaj hočeš še?“ se je razburjal ujec Haro vedno bolj. „Zakaj ne jesta?“

„Hoho — danes pa bomo jedli brez molitve! To bo papa vesel! In mamica šele,“ se je rogal Bob.

„Ti preklicani otrok, ti! Ali nismo že molili?“ je zavpil ujec Haro in udaril po mizi.

„Tako? Tedi je torej molil? Kdaj je molil, ko še zna ne? In jaz sem seveda tudi molil? Jaz nisem molil, ampak sem samo tebi povedal, kako se moli! In ti tudi še nisi molil — prav!“ je učil Bob s silno mirnim glasom. In potem je nedolžno sklenil ročici in je rekel: „Molimo zdaj, ujec Haro!“

Gospod Haro je zaškrtnil z zobmi. A videč, da mu vse nič ne pomaga, je naprosil Boba, naj moli za danes on naprej, ko on še ne zna te prave molitve. Bob je milostno privolil in je počasi izgovarjal besedo za besedo, gledajoč ves čas ujca, ali mu gre v trdo glavo. Medtem je tudi hitel naglo žuboreti. In ko je Bob končal in slovesno izjavil, da je zdaj vse v redu, se je oglasil Tedi: „Ješ dvakrat jeku. Oha!“

„Prej si pa trdil, da Tedi še enkrat ne zna!“ je ujec grdo pogledal Boba in si je zdaj odločno odrezal kos pečenke.

(Dalje).

Ob Soči.

*Kot ob zibelki otroka
skrbna mati poje Soča
našim fantom uspavánko
žalostno . . .*

*Kot da poje jo ljubezen
pesemco o domovini,
tiho pesem hrepenenja
v črno noč . . .*

Davorinov.